

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

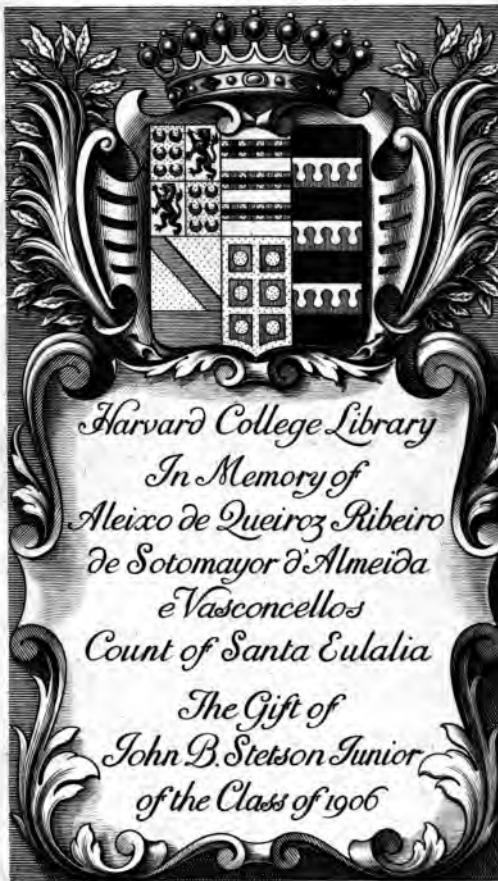
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

MLC
212
31

Cervelha - Congestulatio Canum - Isto

MLC 212.31

John Barker
John Barker
John Barker

1645

CONGRATULATIO CANUM

ADJICIUNTUR

ET

QUID CANES?

ET

FOLHETINUS

PRO

CANIBUS

(Este epusculo distribui-se pelos amigos dos autores,
como se fôra manuscrito)

*do meu velho e caro pai e falecido
Pai de minha querida filha*

CONGRATULATIO CANUM

J. G. Meier

ADJICIUNTUR

ET

QUID CANES?

ET

FOLHETINUS

PRO

CANIBUS

*(Este opusculo distribue-se pelos amigos dos autores,
como se fôra manuscrito)*

OLISIPONE
TYPIS ACADEMICIS
MDCCLXX

MLC 192 303

MLC 212.31

From the library of
Frederick William

Numerosis, turpissimisque erroribus quum in Diario Commercii edita **Congratulatio** canum esset, noviter in lucem profertur correctior et auctior ad usum tantum modo amicorum, quibus ob ausum veniam indulgentiamque petimus. Adjiciuntur et **Quid canes?** poema illustris peritique medici, qui, fato profugus, Aritium Pretorium venit ut Esculapii exerceret artem, pauperesque solaretur: sed etiam pro canibus folhetinus Latini Cuniculi nostri, qui tum in litteris, cum in scientiis praeclarior ab omnibus habetur. Hoc pro conjunctione nostra mihi sumpsi.

Lisboa 20 de Março de 1870.

THOMAZ DE CARVALHO.

DILECTISSIMO AMICO

JULIO CAESARI MACHATO

Tu qui jucundae gaudes in vere juventae
Dilectas musas, pulchrasque ardere puellas,
Si Venus alma sinit, dulcisque Cupidinis artes
Otia vel faciunt tibi, amicum dilige carum;
Nam procul à te propitios exoptat amores
Per longum tibi laetumque aevum. Nunc vale Iule.

TH. C.

**CONGRATULATIO CANUM
LATINO CUNICULO
OLISIPONENSIS ACADEMIAE**

A SECRETIS

Salve defensor canum, amate Cunicule noster,
Praesidium et vindex, custos, columenque decusque!
En virides palmas latrantis concipe gentis.
Tu pater esto molossorum! Nunc praemia gratos
Laudibus aeternis persolvere convenit omnes
Tum tibi cum fratri, carisque sororibus aequa.

Jam nova lux oritur, redeunt jam prospera fata;
Festivo caudamque caputque extollere cantu
Possumus, et cursu vagabundo errare per urbem,
Et latrantes gaudere et gannire dolentes.
Jam nobis licet uivare infasto omine, jamque
Morbos vaticinari, arcanaque pandere damna,

Ac pressis lethum instans prodere faucibus aegro.
Municipes vivant; jam libertate gosamus.

Tempora prisca recordans, nobis saevaque tantum,
Quando non licuit placidos habitare penates,
Aedilesque furore premunt ad retia nostros,
Mens agitata doloribus angit: frigidus horror
Territa membra quatit mox; pendet lingua bucca,
Atque pilosum rabum crura recondimus inter.

Talia quis fando a lacrymis se temperet! atram
Imponunt canibus legem, omni tempore vilem,
Ut poenas det suppicio quicumque sabujus,
Qui collo nunc submisso non maelia gestet,
Maelia seu gestet fisco non aere soluto.
Tantae molis erat gentem jugulare caninam.

Annales memorant antiqui horrentia multa,
Quaeque recordata infringunt canis artua semper:
Illa Neronis qui flammas imposuit urbi
Ridens, et ferro matrem interfecit acuto:
Horrida Caesaris illa caduci quem insula Capri
Abscondit turpem, Sejano regna tenente.

Portuguese manuscript

1800-50

CONGRATULATIO CANUM

ADJICIUNTUR

ET

QUIO CANES ?

ET

VOLHETINUS

VERO

CANIBUS

(Este opusculo distribue-se pelos amigos dos autores,
como se haja manuscrito)

de um velho e condensado
Pulcro fôrma e lâmina

CONGRATULATIO CANUM

J. G. Meier

ADJICIUNTUR

ET

QUID CANES?

ET

FOLHETINUS

PRO

CANIBUS

(Este opusculo distribue-se pelos amigos dos authores,
como se fôra manuscripto)

OLISIPONE
TYPIS ACADEMICIS
MDCCCLXX

Caecus cantor Achillis, cuius de ossibus olim
Septem pugnarunt urbes certamine magno,
Carminibus graecis, quae vestris auribus unquam
Chegabunt aediles! Argum cantat Ulysei
Insidiosi fraude molossum qui dominum mox,
Absentem multos post annos conjugē maesta,
Cognovit vetulis famulis plerisque priusque.
Mirantur canis affectum, mirantur amorem
Omnes qui bacalanorum costalia nolunt
Aut vini copos, herbae dulcisque liquores
Latona genito et blandis praeferre Camoenis.

Nomina, Virgilio teste, et canis inclyta multa
Sunt: Serpens, latrans et Hylax in limine; Fulco
Atque Ragonia, et Harpalagus quoque, et Ichtya. Et illa
Non oblita catellae Publi carmina bella
Confestim narrabimus, orantes veniam istic.

Issa est purior osculo columbae,
Issa est blandior omnibus puellis,
Issa est charior indicis lapillis.

Vestrorum, aediles! insignia quae cecinerunt
Historiae aut celebrabunt, aut quivisque poeta?

Castilius, primus primorum, a fonte vocatus
Castalio, quem summus in antris servat Olympus,
Lusitanorum Parnasso magnus Apollo !
Mendes qui illa negotia nunc peregrina minister
Dirigit, insignis lyra, maesto in drame Princeps ;
Formosus carusque Patus, qui grata Paquitis
In vario metro componit carmina pulchra ;
Vidalis praeclarus, noster amore Catullus ;
Riberius vates, hebrearumque menestrel,
Jaimidis auctor, melleque Hymetti dulcior albo ;
Pinthaeus virgo musarum filia casta ;
Presbyter Aires Gouvensis, doctorque capelli
Qui servire Deo quam mundo hoc tempore mavult ;
Candore et bonitate Vialis grandior ullo,
Graeca doctrina excultus, studiisque latinis ;
Quis nunquam aediles cantavit, dicite, metro,
Galhofis nisi, vel chuffis crebrisque cachinnis.

Inde irae : pedibus subter se stare videntes
Qualiscumque molossi, de quo natus Anubis,
Nempe diis superis par, insanire feroce
Incipiunt Aediles. Mox rabies tumida aestu
Concitat ad caedes animos diffusa per artus.

Jam revomunt spumas, oculis micat acribus ignis;
Et proboso in coetu edictum immite ferentes
Infandum miserumque jubent renovare dolorem,
Nocturnosque canes captare indagine cinctos
Ut mos, et dando illis crusta infecta venenis
Ad stygium interitu subito mox mittere fratrem.

Legati ecce espreitant nostros, somnia vana
Tranquille facientes ut qui nulla timebant.
(Bellua in antro est, et non sese condit in urbe)
Festas tunc faciunt, tunc pellum currere palma
Incipiunt, tunc voce suavi nomina chamant
Dulcia, vel animae flores, solamina tuta,
Vel desiderium pueri, pulchraeque puellae.
Vani escutantes ea sive alia horrida verba
Cum bollo mortem in buxo una mettimus acri.

Hic non ficat: saeva aedilis mente revolvens
Vult magis, atque magis praeceps agit omnia fatum.
Quidam consequitur vir gallorum ater ab illis
Horrendam canis (agricolis nam tradere cautus
Mundos et fundos promittit) carnificinam,
Extra portas: nemo intus consentiat urbe.

Hic fabricatur tabes illa vocata guanum
Saloios propter. Tunc ore effatus amicus :
Oh ! fortunatos nimium sua si bona norint !
Paupera si sola guanis tornent uberiora
Nostris : et repleant miliis granaria fulvis.
Repollos couvesque virentes albaque rapa
In loca praece tragant ut vendenda Figueirae.
Delabi in fraudes istas gens rustica sese
Deixat ; nos miseri heu ! fraudes caede pagamus.

Formosam prope Palmam et grandem circiter Arvum,
Quo veteres ad cultos hortos ire solebant,
Et sedare sitim, frescasque comesse salatas,
Sorvendo copasia, dulcis munera Bacchi ;
Post redeuntes in sedes uxoribus iras
Et costas simul atra oleastri rumpere virga :
Est locus umbrosus laetusque instar nemoris quem
Errantes omni foecundant tempore rivi;
Carmen ubi sonat aestivis in mensibus ales ;
Luxuriatque virescens largis fructibus arbos.
Multo Moralis Soares rura namorans,
Optansque in quintas studii, granjasque modelli,
Vertere Bempostam, quae poma recusat opima,

Quam Palma nunquam invenit meliora sub urbe,
Ut pecudes timidas, armentaque obesa crearet;
Ardentes ut equos gregibus lançaret equarum;
Engordaret oves placidas, taurosque feroce;
Bombycesque daret mundo jam corpore sanos.

Elysia ad rura illa exangues trahimur omnes
Qui manducarunt bollos, virosaque crusta
Non oleo viridi mox latoque ore remittunt.
Ad compranda cadavera nostra as sufficit unus;
Pingadusque canum gatus, quam vilior ullo,
Carnifici terrore pavens moesta effugit antra.

Flagitium foedum illic fatum denique ferre
Nos jubet, et flammis nostrum evanescere corpus.
Quis miseros aperit, et viscera tirat ab imo,
Frossuras religat spurco cum sanguine mixtas,
Molhaque ferro triparum pendurat acuto.
Quis dextra prendens longum horribilemque faconem,
Matura ut si deglubisset pollice poma,
Extirpat manga arregaçata carnibus ossa.

Caldeira in medio est fornacis torrida flammis,

— 17 —

Latum vas, navisque vaporis majus aheno,
Congeries quod lignorum alta temperatura
Exardens conservat supra mille diabos.
Caldeira illa est certa Peri famosa Botelli.

Tunc fervente in aqua liventia corpora mergunt,
Adjiciunt acida inflamato ex sulfure, terra
Vulcanos prope capta, et distillata per ora
Plumbi alambicorum longa in plumbea cella.
Chlorydrica addunt postea, azotica, denique quantas
Faeces Alchymica immundo diffundit ab antro.
Mexunt atque remexunt, fumis aethera toldat
Corrupta exhalatio sordens, arvaque foedans.
Illae Tartareae volucres, Stymphalia monstra,
Quas maculant non tantum spirant turpiter auras.
Sic mixordibus illis tirant crassa guana.

Palea, qui quondam gracili modulatus avena
Carmen, et egressus Conimbra postea paulo
Virtutes Fabiae, Catimbalique caballi
Blando lusisti modulo risuque soluto.
Ut callas, dic? et quae te dementia cepit?
Jam tibi fas est vincula dulcia nempe catenas

Proh! pudor auriferas, Borralhae rumpere Gatae.
Gallas et timeo, et cancanum cruribus altis
Saltantes horresco, astutaque lumina earum.
Nos cur non defendis, Palea, vindice pluma ?!
Ad guanum hostes qui nunc omnia vertere nostra
Pertendunt irati, jam tibi sunt inimici.
In primis Almeida Ludovicus, alma ferina,
Cui natae sunt pulchrae, cui sunt figada brava.
Ferrea sed praesertim saevaque bellua Joseph
Jesuitas qui et nos Orco mettere fundo
Ruminat imo pectore, nocte dieque soturnus.
Jam crassasque nates ac terga leporibus ambo
Et latego versorum elato, Palea, tunde.

Parcere nunc obtestor, docte Cunicule, metris ;
In prosa tibi, musarum mi nomina nostra
Auxilio licitum fuit alta ad sidera ferre.
Audax invisusque licet nos mordeat atro
Zoilus atque ferens infixo dente venenum,
Justitiam praebebunt postera secula nobis.

THOMAZ DE CARVALHO.

EXCELLENTISSIMO DOMINO

ASTRONOMIAE PROFESSORI

APUD SCHOLAM POLYTECHNICAM

OLISIPONENSEM

MARIANNO CYRILLO DE CARVALHO

Tu qui ab Atlante edoctus sis mirabile munus
Per magnum aethera decurrens ; fulgentibus astris
Signas pondera, cursum, tumque volumina, formas,
Defectusque lunae varios, solisque labores ;
Sternens invia mundi jam per semita alumnis,
Quosque reperta doces Newtoni arcana magistri,
Dum praecepta Laplacis pandis rite juvenae,
Culmine praerupto, excelsum quod fulsit Olympum,
Concilium juvenum, reserans adyta ardua coeli,
Jucundus dubium invitas : Juvat ire per alta

« Astra, juvat terris et inerti sede relicta
• Nube vehi, validique humeris insistere Atlantis ; »
Da veniam dictis nugalibus, o Marianne,
« O et presidum, et dulce decus meum, »
Atque animo accipe nobili, utrum modo praenimis audens
Haec incondita carmina nunc tibi consecro fidens.

F. I. DE SEQUEIRA.

CONGRATULATIONI CANUM
LATINO CUNICULO
OLISIPONIS ACADEMIAE

A SECRETIS

REDARGUITUR:

QUID CANES?

Eheu! tu quid vis misero tibi, pobre Cunicle,
Quidquid id est nunc, pelle canem, quum blandeat ultro.

Quousque tandem abutere,
canis, patientia nostra?!

Quae tibi, quae talis fiducia, pessime dogum,
Olfacientes tollit nares; namque Latinum,
Forte cuniculus esset, tu non fidus odoras,
Dente voraci num si ausus trincare podesses!
Vade retro, fuge, fallax, desine lambere palmas;
In rabie vestra unquam pellem, aut illius ossa

Rodebis, rabus quanquam, et tua lingua lident;
Olli et hypocrisiae manhas abscondere non quis,
Omnes quum sint gente canum mirabile noti,
Et nati natorum, et qui nascentur ab illis!
Tu pete jam a monturis, fossis urbis Ulyssei
Ossa, aut a tasquis subrepens sordida mensis.

Nonne Sinonis propter tricas Ilion arsit?
Quisque, Sinon tu prave canum, haud tua noverit acta,
Iret in insidias, starent et crura pericolo.
Sed, quas in folhetinum emittis pectore falso,
Naeniae adinventae cor nostrum nulla moverunt;
Quare videre est, quae nunc dixisti, maledicte,
Quibuscumque galhofis audens fare Latino:
« Festivo caudamque caputque extollere cantu
« Possumus et cursu vagabundo errare per urbem, »
Insidieris ut viventum cuique, patife!
Hem! raça e vestra nemo meliora probavit!...
Ac veluti ilice cornix luctus omina tristis
Indicis, plaudisque fero coetu ore maligno!
Si quoties uivant perri, sua fulmina mittat
Tunc hominum Sator, extemplo appareret inermis,
Jamque dares justas paenas tu, vulgus inique!

Ridicule audes nunc magnis componere parva !
Quid Nero tecum urbem, vel matrem impune ruinans ;
Faedum crimen Sejani, Phalarisque tyrannus,
Qui falsum lento torruit igne bovem ;
Sive triumviri, ut Augustus, Lepidus quoque, et alter,
Actiacum infelix bellum qui perdit et urbem ;
Syllae, partis vel Marii crudelia multa ?
Id camarae veredictum aequum deberier urbi,
Nosce ; alioquin certe saevis dentibus unquam
Vestrorum absque periculo nostra evadere crura
Possent. Et quid dicam de Sexus quoque fraldis ?
Ex illis baluartem fingere quisque vetaret,
Bregeiri, vestris e rixis quemque fugentem ?
Quisnam eques, an sonipes acris tunc urbe patenti
Quadrupedante putrem sonito quatit ungula campum :
In praeceps jam non iret, latrante matilha ?

Tu prosapiam in auras tolles officiosam,
En miserabile dictu ! Unde, o vilane sabuje,
Exis cum raça vestra ? Si forte latine
Latras, sicuti per scriptum fas cuique videri,
Pande fucinho librum Linaei : Ordine — Ferae —
In genere uno, cumque lupo, atque lycaone, hyaena

Jachhale, pravis monstris, ecce chorum facientem
Te socias uivantem; perque silentia noctis
It clamor coelo; stat vultu pallida Luna,
Et bijugis num mandet retro referre canellas!...

Tu ergo compone aequales aequalibus, amens;
Te nempe ingere vilibus, e queis jure revertis.
Urbs quondam orbis terrarum caput abjicit illa,
Quaeque, canis, fanfarras, tanquam paria passus.

Utrum de virtutibus inquam? Tibia nostra,
Incipe, jamque fave, atque melos tu dulcia pinga
Burrifa in mea carmina; jam nunc esto fidelis.

Ecce Canicula, perris orta, exire videtur
Dubia lumina portans, intra cruscula rabum!
Sed quemnam vultum tetricum eructare parece
Taenarus e fauce, orci quae commertia pandit?...
Monstrum horrendum, informe, triceps, sex lumina torquens,
Et totidem aures pandas, tres brutosque fucinhos!
Hocce catenis Alcides nunc puchat ab imo.

Salve, o Janitor orci; tu decus, honraque gentis,

Qui dignaris raçam vestram luminis aura
Jam coelo et terra gaudentem invisere nobrem,
Solamen tu dulce tuorum, tempore vindes!...
Ergo age, fili, tanto patre o jam bene digne,
Rabo festo plauditoque adventum genitoris...
Quae mora!... Sic genitori nunquid filius audit?
Siccine tu, fili, patrem abnus!... Haud ego miror;
Jam Canicula, gloria vulgi, diffugit ultro;
Cerberi ad aspectum pernas mandat celer aeth'ri.

Cur impostor, tu, vatem simulans, ululasti,
Voce vocans ita patrem turpem in carmina vestra,
Ut si vere ad carmen staret magnus Apollo:
«Musa canum, et tu custos orci, Cerbere magne?!,»
Jamque solutus sum in risum, quum talia legi.
Mirificus certe tibi tantus congruit augur...
Quando genti dulci tum haec bona numina quadrant!
Sed quantum ad feritatem nec verbum latravisti;
Et tuae hypocrisiae nequaquam conveniebat:
Corde affectus namque ciendo retia vitas.
Jam larvam tibi rasgare aequo nunc animo instat.

Cerberus Epiri regno olim dicitur ortus,

Quoque ferotior ullus nusquam tempore ab illo;
De feritate sua accepit nomen celebre aevo:
Cerberos a graecis vulgo appellatus ita extat,
Brutus flagrans nempe furore cupidine carnis.

Fama loquax pervenit jam Plutonis ad aures:
A lacero monstri ingluvie tunc corpore pulsae
Umbrae ibant tenues, simulacraque luce carentum;
Jamque Minois, tum Rhadamanti arbitria poscunt.
(Quaesitor Minos urnam movet, ille silentum
Concilium vocat, vitas et crimina discit,
Nec muneribus, precibus nec flectitur ullis!)
His se comitem sociat Fama horrida dictans.

Pluto in vinclis tum servans uxoris amantem,
Evehi ab Epiro jussit feram, ut invia guardet,
Neu furtim Theseus se se eripere audeat orco.
Cerberus haec ingens latratu regna trifauci
Personat, adverso recubans immanis in antro,
Personat insomnis lacrimosae janitor aulae!...
Tamque voraci praeditus indole dicitur ille
Tristis Janitor, ut vel manes devoret acer!
Alcidem vidisti Thesea ponere mundo,

Taenario antro dum post se traxit grave monstrum.
Ecce deum, quem tu finges ad carmina mitem!...

Si pudor ergo fucinhos jam num ascendere posset...
Sed quidnam est pudor in cane?... Tu nec consilio audis.
In quamquam faciem te vertam, pro canis audax,
Nusquam gloria, tum nil nobile, non pudor ullus!

Nunc caelesti de cane jam disserere quaero
Paucis. Sirius astrum fulgens in canis ore,
In graeco sermone audit — sicco uro, quoque ardo,—
Unde hoc: tum steriles exurere Sirius agros;
Arebat herbae, et victum seges aegra negabat;
Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos
Ardebat. Sic Virgilius non futile auctor.
Te flagrantis atrox hora caniculae
Nescit tangere. Horatius effluvio absque falerni.
Intractabilis Aulus de cane talia ridet:
•Damnosa canicula quantum roderet.

Pestis Athenas heu! quondamque misserrima vastans!?
Nec requies erat ulla mali, defessa jacebant
Corpora (mussabat tacito Medicina timore);

Omnia complebant loca, tectaque, quo mage eos tum
Confertos ita acervatim mors accumulabat.
Omnia denique sancta Deûm delubra replerat
Corporibus mors examinis, onerataque passim
Cuncta cadaveribus Caelestum templa manebant:
Nec mos ille sepulturae remanebat in urbe,
Ut prius hic populus semper consueverat humari;
Perturbatus enim totus trepidabat, et unus
Quisque suum pro re consortem moestus humabat!
Angor, quum Lucretius haec lugubria narret,
Sideris infamis tunc influxu a cane vecta!
Ista de cane ubique flagellum saepe homini adstat;
Quodque, infelix tu fera, jam uivo, jamque latratu
Irridebas multum gaudens in feritate!

Aediles, o gens altae Romae orta, venite,
Sicut et urbi quondam moribus, atque saluti
Adveniebatis, presto jam rumpite moras;
Vindice bolo corjam istam cito mittite aheno,
Facto nempe guano, saltem ruris ad usum.

Num ne sequar mirabile vulgus? Nominis inquam

Radix unde canaliae ad aures currere posset?
Sive priores nostri abjectum impingere vellent
Stigma in quemquem se male moribus ulti gerentem,
Solis vobis sive palavra inventa veniret,
Certum est illam gente e vestra ducere formam:
Verbo alia adjecto primum verbo canis, extat
Jam canisalia (num dicam canis — altera prava,
Completo sensu); atque canalia syncope facta;
Caeterum iberice nunc modulata, reddo canalha.

Tandem et apud divos quae a vobis sordida gesta!
«Canes legatos olim misere ad jovem,
«Ut sese eriperent hominum contumelii.
Invisus jam tempore in illo tu, canis ater!
Ducti sunt a Mercurio cito regiam in aulam.
«Tum vero vultum magni ut viderunt Jovis,
«Totam timentes concacarum regiam!
«Propulsi vero fustibus vadunt foras.

Rursus legati mittuntur regem ad Olympi,
Quorum tunc anos multis et odoribus implent,
Ut, num prae sustu crepitu ventris se hiat anus
Recta sanctis naribus, auram numina plaudant.

Jam me nemo vetet ridentem dicere verum...

«Repente odorem mixtum cum borris cacant!

«Dixit Phaedrus. Missi fami paenas dare.

«Ita nunc legatos expectans, et posteros,

«Novum venire quis videt, culum olfacit.

Ille et Homerus, quem tu nunc, stultissime, gabas,
Dormitat, quando e vestro delabitur Argo;
De capite accuminato Thersitae invalidi armis;
Quumque asino Ajacem est ausus componere nobrem.
Sed tu multa, velhaque, siles, quae dixerit ille;
Quae Iliade et panduntur sunt tibi carmina acerba;
Namque et Achilles Atridae altercando furescens
Audet magni principis ora vocare canina,
Aut canis illum lumina habentem dicere passim.
Cur caram burri illam Atridae nominat unquam,
Necne fuinhae saltem, vel trombam quoque porci?
Nil mundo est ergo vilius ore canino;
Nam quum sufficeret Ditem prae depretio aequo
Capripedem tum dicere, jam uno murmure gentes
Quaqua terra patet clamant instantequa zanga
Illum capripedem, caramque canis tineosi!

Jamque Hecubam, Priami uxorem, tamquam canis, urgent;
Persequebatur nam quosquos hominum aspiciebat.
Quid immerentes hospites vexas, canis?
Inque Severum Cassium Horatius aspere rumpit.
De importunis te, Tulli, insectantibus inquis:
Ista canum turba audax, quam tu lambere cernes
Hocce tribunal!... Nunquid caetera dicere pergam?
Sane in longum traxissem: ergo pauca reponam.

Algemasque canes finixerunt tunc quoque prisci.
Incipiente latratu — R. — resmungare videtur
Tum canis, unde canina ita quondam littera dicta.
Ecce, Juventus, quolibet haurit littera monstro.
Infamem rabiam, si quando examine pasmas!
Tolle moras, cape saxa manu, cape retia, pubens,
Ferte citi bolos, date chuça, repellite pestem
Adque guanum carro lixi imponito vilem

Unde et nobis istud non medicabile maestum,
Quod lycium damnum dictum, sive hydrophobia?
Novimus Arcadiae quaedam commissa tyranni:
Stravit mensas namque Jovi; intra obsonia carnes
Humanas pro! subdidit. Ecce tonitrua rumpunt;

Vibrat fulmina tunc Pater: ergo vindice flamma
In dominum, dignosque evertit tecta penates.
Jamque Lycaon fit lupus aeque cupidine caedis!
De bucca illius excurrat tum toxica lympha,
Quam raçae transmittat pestem, unde hydrophobia,
Mandat, diluvio totumque immergere mundum!

O Pater, o hominum, divumque aeterna Potestas,
Jam te sic hominum pudet!? Unde illud venit, et quo:
« Os homini sublime dedit, caelumque tueri.
« Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus?»
Num canis et sibi munera talia vindicat audax?!
Pernicies tum cur ab eo mortalibus instat?
Da veniam miseris, Pater, et jam hos libera peste:
Laudabunt te omnes gentes ad tympana gaitis!!

Oh vile, et pravum undique tu, genus in mala natum,
Quae excellentia, quae praestantia munera fertis?
Quae tibi, quae tali, reddam pro munere dona?...
Ite canalia! quos ego... nunc aedilis an essem!...
Nec, si divus Thomas accurrat, tibi parcam.

Audi : jam patefacta vides si crimina vestra,
Immerito an ne guano det te camara prudens.
Te jam submitte ergo tuae sine murmure sorti.

Aritii-Praetorii, cal. mart. an. Caes. 1908.

F. I. DE SEQUEIRA.

A CAMARA MUNICIPAL E OS CÃES

Uma guerra de exterminio havia ameçado destruir o imperio dos cães, como havia já na antiguidade anniquilado o imperio dos Assyrios ou o imperio de Alexandre. A camara municipal no seu furor revolucionario tinha, como a convenção nos dias do mais desatinado frenesi ou Sylla nos tempos da mais cruel vindicta, inscripto na lista das proscripções os nomes dos cães, que tinham nome, e mesmo o d'aquelles que por inteiramente desvalidos e plebeus nem tinham nome nem colleira.

Estava prestes a abrir-se no municipio de Ulysses uma epoca tenebrosa e barbara em que o cão fosse apenas uma tradição, e uma memoria tragica. Avisinhava-se o tempo em que os edis olisiponenses haviam de gravar nas praças e ruas da capital a sinistra inscripção paraphraseada de Virgilio

Campus ubi canis fuit

ou traduzido do poeta gibelino

Lasciate i vostri cani voi ch'entrate

O gato, o borralheiro, o typo conhecido e proverbial do egoísmo e da inveja, via com prazer approximar-se a edade

aurea em que empunharia sem partilha o bastão da soberania domestica, gosaria de todo o valimento, e poderia fazer do officio de rateiro uma sinecura mal disfarçada, por estar já seguro do monopolio das caricias... e do figado de vacca, no lar sagrado das familias.

Os deputados da maioria veriam com prazer exterminada uma especie em que a fidelidade proverbial envergonhava a cada instante a qualidade essencial d'aqueles eminentes estadistas.

As esposas que se parecem na rigidez com os deputados da maioria, saudariam com prazer o desapparecimento d'aqueelas raças, em que os maridos philosophicos achavam a antithese consoladora das infidelidades conjugaes.

Os homens que fazem o officio de politicos esperavam com anciedade o suppicio do ultimo cão na certeza de que de todos elles teriam por herança essa qualidãe, que a natureza concedeu com mais avara mão áquelleas animaes, o que deu origem a um proloquo vulgar, que escusamos de repetir.

O *Diario de Noticias* levantou bandeira de philanthropia *ad usum canis*, e só lhe faltou mostrar com textos dos doutores que a caridade do evangelho se devia ampliar ás alimarias e quadrupedes, these que a ser universalmente recebida seria inapreciavelmente vantajosa a certos cavalheiros, que parecem estar ainda na primeira edade do homem primitivo, segundo a hypothese de Rousseau.

A camara principiou a reflectir na dureza e iniquidade da persiguição. Um dos vereadores lembrou-se de que se o cão nas ruas, ao passar pelas portas da Ribeira Velha, ousava violar as posturas municipaes, irrigando com a sua incontinencia algum costal de bacalhau encostado junto ao poyal, não era razão para pronunciar a pena ultima contra os miseriosos contraventores.

Um outro vereador, pensando que se o cão pela sua re-

luctancia ás bebedas alcoolicas era um sordido freguez, por isso mesmo não fazia danno aos armazens de vinhos e aguardentes e era mais inoffensivo para o seu commercio do que um beberrão arrependido, e alistado como socio de merito n'uma sociedade de temperança.

A camara ia lendo o *Diario de Noticias*, e não podia já quasi responder áquella torrente continuada de eloquencia philocynica. O Wilbelforce dos cães, o Victor Hugo dos pdengos, o Howard dos mastins, o Francklin dos rafeiros, o grande escriptor que em favor dos cães fizera mais do que a bem dos homens infelizes fizeram todos aquelles philanthropos, levava de vencida a couraça dos mais intrataveis camaristas. Os vereadores tinham começado Neros e Domicianos e acabavam mais affectuosos e amaveis do que uma dama do *high-life* com o seu predilecto *King Charles*.

Era preciso dar o *coup de grace*. Deputou-se um camarista para fallar á vereação. O orador da assembleia passou tres dias a meditar e commentar as orações do Cicero *pro Milone* e *pro Ligurio*, que lhe explicou entre parenthesis de simonte um clérigo já velho; e afinal tomando gosto pela lingua de Virgilio decidiu-se a arengar aos seus collegas n'aquelle grave e pomposa locução, e depois de tomar venia do presidente, assim começou o seu discurso.

Vereatores amici. Nunquam atrevitus sum ad parlare in publico, una vez excepta, quando me presentavi ante electores bairri mei in proxima pretaerita electione, quod magis acreditavi semper in pataquis, quam in discursis ad comprandos votos independentium cidadanorum. Per signal que compater meus barbeirus de rua de Martim Vaz dixit basbaquibus: me habere parlatum melius quam dominus Braamcampus gericoncæ fazendariæ administer, et cumprimentatus fui in fine per meos numerosos amicos (verum est quod honores istos pagavi ego cum lingua palmi in taberna Joannis Catitæ, singulos votos singulis copasijs Cartaxi et singu-

lis postis pescadæ, pagante me, ut de salata et azeitonis nihil dicam).

Veniam peto a vobis si ausus sum aprire bicum, quia revera in fervura eloquentiæ timeo ne asneira quædam transeat barreiras linguae meæ, direitis furtata ut carneiri compatriis mei candongarii.

Cum autem de republica agitur humanitatis causam tomo palabram ad demovendos vos a summa iniquitate et insania cum vos determinati estis in canibus vagabundis magnas exercendo sevitias, ego adsum podengorum defensor ac tutor nefario que opere jure indignatus. Supplex exoro vos ut sanham vestram dimittatis et lembretis vos de illis versis machacasi illius de bronze qui est agora cum meninis suis á roda in plaça Alluzii Camonii :

Mova-te a piedade sua e minha
Pois te não move a culpa que não tinha.

Quid tentatis, collegæ ? O' miseri ! Quæ tanta insania, cives ! Mactare canes totos nulli parcendo ! et si canes camaram suam municipalem galfarros que habuissent gustabatis vos, inquam, quod rafeiri immunes fecissent posturam per dare cabum de vobis, qui estis ás vezes turbulenti et latratores ? Qui potest dicere *de ista aqua non bibam* ?

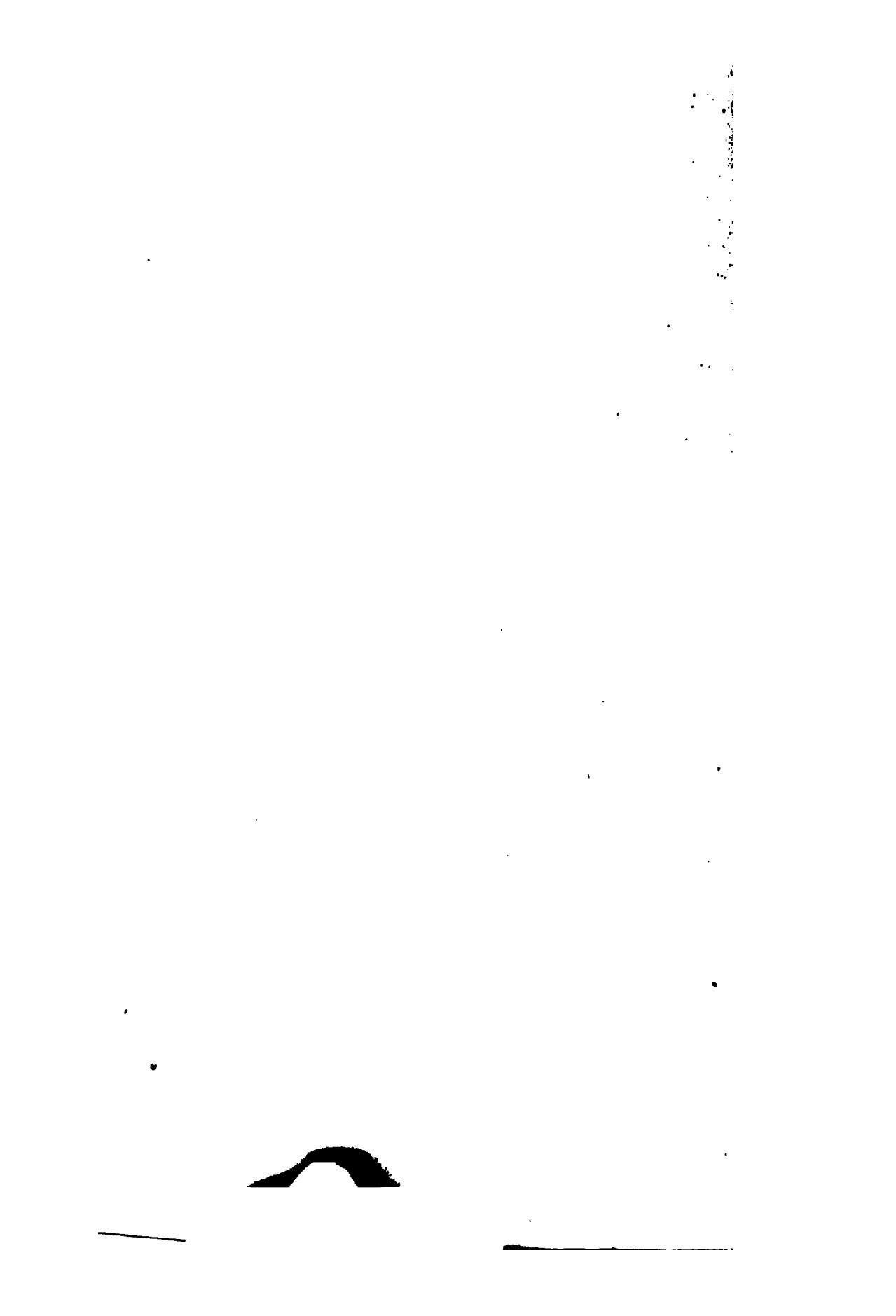
Qui scit si cras eritis canes, cum tempora sint nubila et trapalhatæ tantæ hodie sint in mundo, ut ningunus possit dicere si habebit manhana in pescoço suo colleiram canis, aut in pectore bugiangam commendatoris ? Et si in canes motamorphoseati estis (more pitagorico) quid esperatis tunc ? Corquetas Mattæ, aut bolos strychinæ ?

Hodie per vos, manhana per nos, ut resat refranus. Itaque estote prudentes et pacati. Ego cum tendarius fuissem in pequeno ante elevationem meam ad edilitios honores et cognovissem proverbium illud, quod dixit lusitane — *man-*

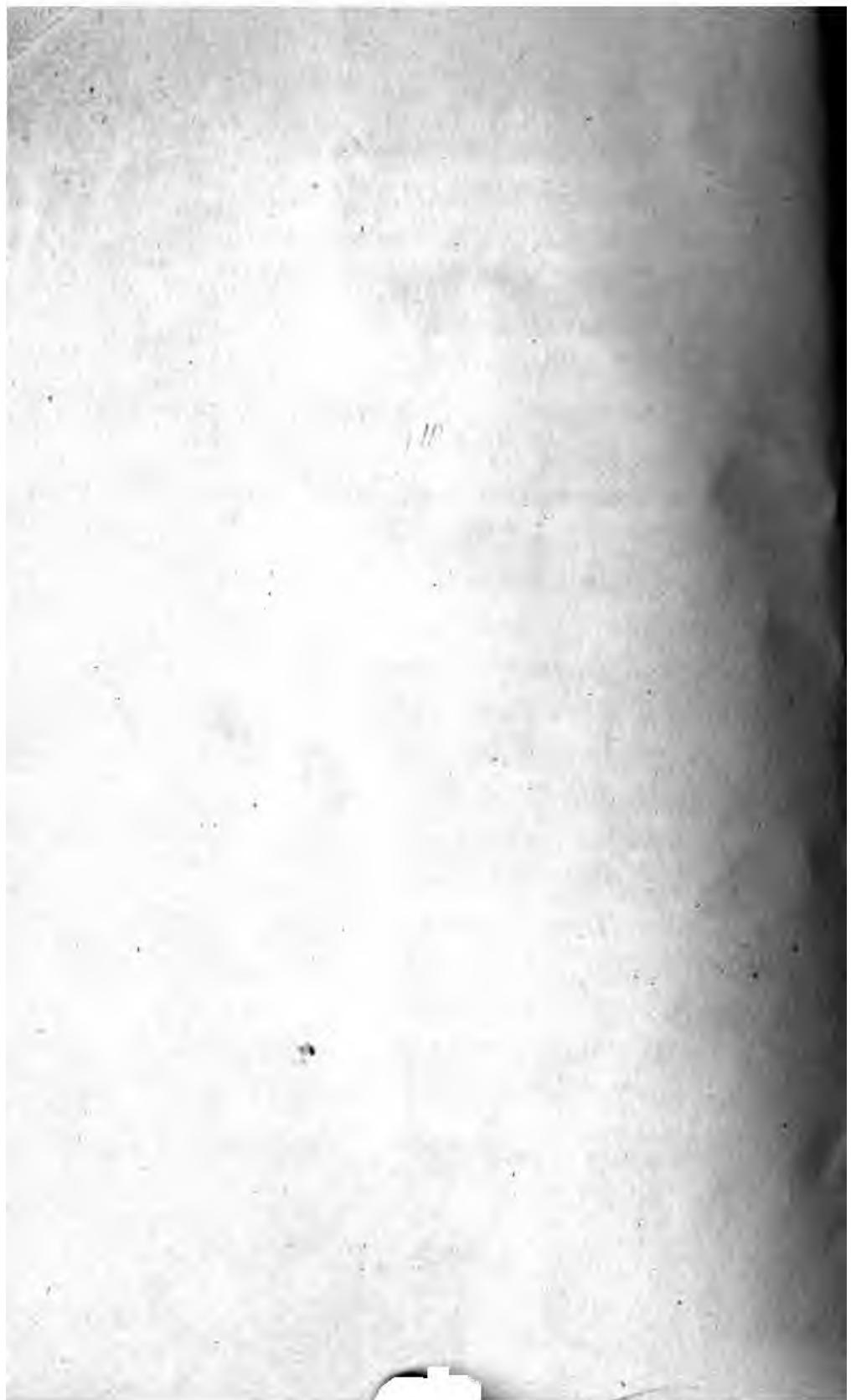
teiga em nariz de cão — et rationes habuisse ad carradas ad mostrandum me inexorabilem contra caninam raçam, numquam tamen habui malos figatos et accreditavi semper illud celeber dictum *animalibus male facere indicium est mali characteris*. Quod ipsum affirmat Aristoteles in tractato suo *de canibus interficiendis*, et Plato in *Timaeo* et Justinianus, L. 3 Cod. *De his qui canicidium propter noxam faciunt* et lex Cornelia *de beneficiis et sicariis passim*. Cum in loja mea sæpe introjones quidam *canes* fecerunt multos, nihilominus in canes implacabilis sum. Et cum *Diarius noticiarum* docet nobis *charitatem in animales proximos remotosque esse virtutem observandam*, demus canibus escapulam.

Si pietatem non habemus in canes, quis habebit pietatem in asinos ?... Et bonis entendedoribus media palabra sufficit, ut ait Cicero in *Bruto*. Duxi.

LATINO COELHO.

MLc 212.31

Congratulatio canum.

Widener Library

004812064

3 2044 088 819 651